

DE MOOIESTE DAG

Van dezelfde auteur:

Vals weerzien

De inboorling

Donderdagmiddagdochter

Stevo Akkerman

De mooiste dag

ROMAN

Nieuw Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand met medewerking van
Van Grunsven Creative Management,
zie ook www.vangrunsvencm.com

van Grunsven
CREATIVE MANAGEMENT

© Stevo Akkerman 2018
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie © Plainpicture/Rupert Warren
Foto auteur © Masha Akkerman
ISBN 978 90 468 2194 7
NUR 301
www.nieuwamsterdam.nl

For families will not be broken. Curse and expel them, send
their children wandering, drown them in floods
and fires, and old women will make songs out of
all these sorrows and sit in the porches and sing
them on mild evenings. Every sorrow suggests
a thousand songs, and every song recalls
a thousand sorrows, and so they are infinite
in number, and all the same.

Marilynne Robinson, *Housekeeping*

Therese, Jacob, Wilco, Floor

De dag dat Therese haar dochter moet baren, is ook de dag dat haar moeder verdwijnt, al heeft ze daar geen weet van. Therese is overal van afgesneden. Wat er in haar lichaam gebeurt voltrekt zich werktuiglijk, wat daarbuiten gebeurt ontgaat haar.

De weeën komen om de vijf minuten. Alles in haar trekt zich dan samen, alsof een riem oneindig strak over haar onderlichaam wordt aangehaald, en de pijn scheurt door haar rug. Af en toe meldt de arts-assistent hoe ver de ontsluiting is: vijf centimeter, nog altijd vijf centimeter. Zijn toon is zakelijk, zijn stem kalm, maar Therese ziet in zijn ogen dat hij bang is.

Op een monitor is de hartslag van de baby te zien. Therese negeert het.

Aan de andere kant van het bed zit Wilco. Hij probeert steeds haar hand te pakken, alsof ze daar iets aan heeft. Als er op de monitor iets beweegt, kijkt hij vragend naar de arts-assistent, die aanvankelijk nog geruststellende gebaren maakt, maar inmiddels niet meer reageert. Therese is overgeleverd aan twee onwetende mannen en een doofstom apparaat. Was haar moeder maar hier.

Jacob had gezien hoeveel moeite het Agnes kostte zich te beheersen en uiteindelijk had hij haar niet kunnen tegenhouden.

Tot een uur of elf vloog ze door het huis op zoek naar dingen die dringend moesten gebeuren, toen was ze toch gaan bellen.

‘Doe het nou niet,’ had hij gezegd. ‘Als er nieuws is, laten ze het wel horen.’

Maar ze moest weten hoe het ervoor stond. Therese was tien dagen geleden al uitgerekend, meestal belde ze zelf even om te melden dat er niets te melden was, maar gisteren en vandaag had ze verstek laten gaan. De bevalling kon al wel in volle gang zijn.

‘Een heel goede reden om haar met rust te laten.’

‘Ze is mijn dochter.’

Therese had niet opgenomen en Jacob zag hoe het bloed Agnes naar het gezicht steeg. Ze koos een volgend nummer. Jacob hoorde hoe Wilco opnam: ‘Hallo?’

Dat ze Wilco’s nummer überhaupt had!

‘Dit is je schoonmoeder en ik...’ begon Agnes, maar Wilco onderbrak haar.

‘Het is begonnen, we zijn in het ziekenhuis. Ik moet ophangen, ik mag hier eigenlijk niet bellen.’

Ze was zonder iets te zeggen naar buiten gesnel, het protest van Jacob had ze waarschijnlijk niet eens gehoord. Hij overwoog het ziekenhuis te waarschuwen dat zijn vrouw in aantocht was, maar zag ervan af. Het personeel zou haar wel tegenhouden, of anders Wilco. Hij doolde wat door het huis, zat lang op zijn zolderkamer zonder iets anders te doen dan uit het raam kijken en wachtte op het telefoontje dat hem zou vertellen dat hij grootvader was geworden. Toen dat uitbleef en ook Agnes niet terugkwam, fietste hij naar het ziekenhuis. Het was een warme dag, maar zonder zon, donker bijna. Veel onrustige vogels in de lucht. Hijgend en zwetend meldde Jacob zich bij de balie, waar een medewerkster bevestigde dat

Therese en Wilco zich op de afdeling Verloskunde bevonden.

‘Maar u kunt daar nu niet naar binnen.’

‘Mijn vrouw is er anders wel.’

‘Is dat zo? Wacht, ik bel even.’

Hij voelde dat hij wantrouwend werd aangekeken.

‘Ze is daar niet, hoor.’

‘Niet?’

‘Nee.’

Wilco kan niet langer ontkennen dat het fout gaat. Hij ziet hoe onregelmatig de hartslag van de baby is, voelt hoe koortsig Therese wordt en hoort hoe zwaar het ademen haar valt. Het lukt haar niet eens meer te vloeken, zoals ze urenlang heeft gedaan. Tegen hem zegt ze sowieso niets meer. De ontsluiting is acht centimeter, heeft de arts-assistent gemeld. Hij oogt vermoeid. De avond nadert.

Steeds vaker komt de gynaecoloog binnenvallen, nu zelfs in het gezelschap van een collega-specialist, een man die Wilco ernstig toeknikt, een blik op de steunende Therese werpt, haar buik voelt en een buisje bij haar inbrengt om een druppel bloed van de baby te kunnen afnemen.

‘We moeten op alles voorbereid zijn,’ verklaart de gynaecoloog. ‘Als de toestand niet verbetert, zullen we tot een keizersnede moeten besluiten. Maar ook dat is niet zonder risico. Geenszins zelfs.’

Wilco knikt. Laat ze doen wat ze moeten doen, zolang Therese en het kind het maar redden. ‘O God,’ bidt hij, en het is voor het eerst van zijn leven dat hij dat doet. ‘Zorg dat het goed komt met Therese en het kind.’ Als het fout gaat, is het zijn schuld, dat weet hij. Hij zou zijn hoofd op het bed willen leggen, bij Therese en de baby, het meisje voor wie ze de naam

Kirsten hebben gereserveerd. En dan rusten. Maar het is zijn taak alert te blijven.

Een verpleegster komt behoedzaam de kamer binnen, ze loopt naar Wilco, legt een hand op zijn schouder en fluistert dat er telefoon voor hem is. Hij moet even meelopen naar de verpleegkundigenpost, het is dringend.

‘Hallo.’ Hij laat het zo kortaangebonden mogelijk klinken, in de verwachting zijn schoonmoeder weer aan de lijn te krijgen. Maar het is zijn schoonvader.

‘Wilco, gaat het wel goed?’

‘Nee, het gaat niet goed.’

‘Luister Wilco, ik ben in het ziekenhuis, de hele middag al, maar ze laten me niet naar boven gaan. Alleen als jij toestemming geeft. Ik wilde je niet eerder storen, maar...’

‘Kom maar naar boven.’

De verpleegster heeft het gesprek gehoord. ‘Hij kan hier op de gang zitten,’ zegt ze. ‘Koffie is er altijd. Wil jij ook?’

‘Graag.’

Het duurt niet lang voordat zijn schoonvader zich meldt, verformfaaid, gespannen, bezorgd. Wilco vertelt hem in telegramstijl hoe de situatie is.

Hoofdschuddend hoort zijn schoonvader hem aan. ‘Arme Therese,’ zegt hij. ‘Arm meisje.’

Dan pakt hij Wilco bij de arm. ‘Ik weet niet of ik je dit moet vertellen, nu, in deze toestand, maar Agnes is weg. Verdwenen. Vermist.’

‘Wat? Ik had haar vanochtend nog aan de telefoon.’

‘Direct daarna is ze het huis uit gerend. Ik dacht dat ze hiernaartoe was gegaan, maar dat is dus niet zo. Het spijt me, ik moet je er niet mee lastigvallen. Wat is dit toch allemaal, jongen? Ik weet het niet meer.’

Dom mens, denkt Wilco. Dom, dom mens.

‘Blijf hier,’ zegt hij tegen zijn schoonvader. ‘Ik moet naar Therese, maar ik kom zo snel mogelijk terug. En bel Floor. Laat haar ook hierheen komen. Bel Floor!’

Als hij de verloskamer weer binnengaat, schrikt hij van wat hij ziet. Niet omdat er iets is veranderd, maar omdat hij even aan de andere kant van de deur is geweest, in een andere werkelijkheid. Therese heeft haar ogen gesloten, ze is lijkbleek en er trekken rillingen door haar hele lijf. Hij pakt haar hand, ditmaal staat ze dat toe. Of misschien merkt ze het gewoon niet. Hoe alleen moet ze zich voelen, en dan weet ze nog niet eens van haar moeder.

Na een half uur komt de verpleegster weer binnen om te zeggen dat hij iets moet eten, ze hebben bij hun post een maaltijd voor hem klaarstaan. ‘Als er iets gebeurt, roepen ze u wel weer naar binnen.’

Op de gang heeft zijn schoonvader gezelschap gekregen van Floor. Toen haar vader haar belde zat ze in de trein, vlak voor Woerden, en kon ze vijf minuten later al uitstappen. Wilco kent haar eigenlijk nauwelijks en weet ook niet goed waarom hij wilde dat ze zou komen – tussen Therese en Floor bestaat alleen maar frictie en tussen Floor en haar moeder is het nog erger. Toch is hij blij dat hij haar ziet.

‘Ik vind het heel eng,’ zegt Floor.

Met z’n drieën zitten ze naast elkaar op de geschakelde wachtkamerstoelen, Wilco met een maaltijdtray op schoot; aardappelpuree, broccoli, cordon bleu.

‘Wat vind je eng?’ vraagt hij.

‘Therese, natuurlijk, en de baby. En dan mama, dat is echt... Ik denk...’

‘Ja?’

‘Ik denk dat ze in staat is zichzelf iets aan te doen.’

‘Dat denk ik ook,’ zegt zijn schoonvader zachtjes.

‘Dan moeten jullie nú de politie bellen. Zeg dat ze labiel is en dat ze wordt vermist, dat het een crisissituatie is, dat ze haar moeten gaan zoeken.’

Hij gaat weer naar Therese. Ze heeft haar ogen open en klampt hem aan met een blik die hem pijn doet – zo veel verlatenheid.

‘Ik ben bang, Wilco,’ fluistert ze.

Therese

Het heet een kinderwagen, maar ziet eruit als een modern stuk oorlogstuig. ‘Gun-metal kleurig chassis’ vermeldt het kaartje. ‘Met bruin nubuckleer voor zowel de duwstang als de veiligheidsbeugel.’

Haar moeder staat er zomaar mee op de stoep.

‘Voor jullie.’

Het prijskaartje zit er nog aan. 1299 euro. Therese schrikt er zo van dat ze vergeet te bedanken.

‘Maar mam, dat is de duurste kinderwagen ter wereld!’

‘Ja, mooi hè? En moet je zien wat er allemaal bij zit: regenhoes, reiswieg, zonnekap, verzorgingstas, voetenzak, luiertas, slaapzak.’

‘Maar...’

‘Hier, het bonnetje. Bewaren voor de garantie. Kijk, je hebt vergrendelbare zwenkwielen. En het zitje is omkeerbaar. Handiger kun je het niet krijgen. Nou, ga je me nog koffie aanbieden of moet ik die zelf zetten?’

Haar moeder parkeert de kinderwagen in de hal, loopt direct door naar de keuken, zet koffie – ‘Laat mij maar, jij moet rust houden’ – en strijkt op de bank neer als een luie hond in haar mand.

Alles wat haar moeder doet is belachelijk, ziet Therese op eens. Zelfs de manier waarop ze haar zoetjes in de koffie laat

plonzen. En dan begint ze ook nog over Julienne Manten, de ontwerpster van de kinderwagen. Die kent Therese toch wel? Ze is heel beroemd. En ze heeft ook op de Amsterdam Fashion School gezeten.

‘Weet ik veel. Ik ken haar alleen van naam.’

Het komt er chagrijniger uit dan de bedoeling is, en Therese gooit er snel iets achteraan over hoe lekker de koffie is, zodat haar moeder fijn kan vertellen over de gevaren van cafeïne tijdens de zwangerschap en over alle problemen die ze had toen zij in verwachting was van Therese. ‘Overal bulten en jeuk en rode vlekken. Maakte niet uit wat ik at of dronk of liet staan. Volgens dokter Zwanenbeek kwam het van de spanning. Maar cafeïne is sowieso niet goed hoor, kind. En alcohol, dat is pas echt slecht. Doe je wel voorzichtig met alcohol? Spanning is wat anders, daar kun je niet zo gemakkelijk iets aan doen, ik niet in elk geval. Die bulten, verschrikkelijk! Ik wist gewoon niet hoe ik het had en...’

Therese kijkt naar haar, deze oudere vrouw in bandplooi-broek van spijkerstof, witte bloes met roesjes erboven, lage, bruinsuède schoenen eronder. Ze neemt – misschien wel voor het eerst van haar leven – het gezicht van haar moeder goed in zich op. De mond, met vriendelijke, licht gestifte lippen, is van een vertrouwde nabijheid, maar de ogen, zo samengeknepen dat je bijna niet ziet welke kleur ze zijn, schieten onrustig heen en weer, alsof ze naar een tenniswedstrijd kijken, en haar oogleden hangen als gordijnen naar beneden. Ze heeft twee gezichten, boven opgejaagd en streng, onder ontspannen en gezellig, en deze twee helften lijken elkaar elk moment te kunnen loslaten.

De afgelopen maanden is haar moeder steeds met cadeautjes op de proppen gekomen. Vroeger gingen ze samen winkelen, arm in arm, altijd opgewekt lachend, en als de tassen dan ge-

vuld waren, gezellig aan de koffie met iets lekkers. Maar tegenwoordig winkelt mama alleen, en ze kent geen enkele grens. Gezond, een pondje biefstuk. Leuk, een driedubbel fotolijstje. Handig, een setje handdoeken. Lekker, een flesje parfum. Onmisbaar, een keukenmachine. Zomaar, een digitale camera. Wilco wordt er gek van. Wat zal hij straks wel niet zeggen van de kinderwagen? Hij is zo langzamerhand in staat een bijl te pakken en al haar moeders spullen in stukken te hakken.

‘Ik moet nog wel even overleggen,’ zegt Therese.

‘Overleggen? Met wie? Waarover?’

‘Met Wilco natuurlijk. Over die kinderwagen.’

‘Hoezo? Het is de mooiste kinderwagen die er bestaat.’

‘De dúúrste.’

‘En de mooiste. Vind je niet?’

‘Jawel, natuurlijk. Maar Wilco heeft nu eenmaal een andere smaak.’

‘Nou, dat weet ik niet, hoor. Volgens mij wil hij ook gewoon het beste. Maar overleg vooral. Geen enkel probleem. Als Wilco denkt dat er een betere is, prima. Hij heeft er vast kijk op. Ik dacht alleen: ik help jullie een eindje op weg. Maar natuurlijk moet je met Wilco overleggen. Smaken verschillen, dat begrijp ik best. Desnoods breng ik hem weer terug.’

‘Nee, nee, dat hoeft niet, ik bedoel...’

‘Geeft niets, meisje, dat hoort er allemaal bij als je zwanger bent, dan ben je gewoon niet zo stevig. Zolang je je maar niet door hem op je kop laat zitten. En wanneer was nou je volgende controle? Overmorgen toch?’

‘Overmorgen, ja.’

‘Kom ik dan weer even langs om te vragen hoe het ging. Of zal ik met je meegaan?’

‘Nee, nee, dat is lief, maar nee, dank je wel.’

Therese herinnert zich Julienne Manten nog goed. De koningin van de AFS. Het had niet veel gescheeld of ze had vanwege Julienne de opleiding afgebroken. Er liepen bij de AFS nogal wat artistieke mensen rond – mode was kunst en kunst was het tegenovergestelde van het alledaagse, dat moesten ze zo luidruchtig mogelijk duidelijk maken. De praktischer ingestelde types werden gedoogd zolang ze zich op de achtergrond hielden en de meesten van hen, zoals Therese, deden dat van nature al. Zij dachten bij mode aan stijl, niet aan statements. Docenten konden wel zeggen dat er geen verschil was tussen die twee, maar je hoefde maar naar Julienne Manten te kijken om te zien wat een onzin dat was, hoe ver hun werelden uit elkaar lagen. Julienne was elke dag anders. Ze kon op maandag verschijnen als een schoolmeisje in uniform, haar haar vuurrood geverfd en in vlechten, op dinsdag als zakenvrouw in mantelpak en op stilettohakken, en op woensdag in een zuurstokroze zigeunerrok met daarboven niets dan een vleeskleurige brassière, een nogal forse, waarschijnlijk uit de garderobe van haar grootmoeder. En zo verder de rest van de week.

Aan het einde van hun eerste jaar presenteerden alle AFS-studenten hun ontwerp voor een eigen modelijn. Ze mochten zich gerust uitleven, maar het resultaat moest draagbaar en verkoopbaar zijn. ‘Een praktische en commerciële opdracht,’ had de docent gezegd. ‘Wij willen geen gebreide zwembroeken met capuchons zien.’

Julienne Manten stal de show. Haar lijn van ‘klassieke punk’ was niet erg origineel; ze had traditionele couturerstukken gekopieerd, die voorzien van veel metaal – kettingen, spijkers, noppen, spelden – en hier en daar wat scheuren aangebracht. Maar al haar shirts, bloesjes en jasjes waren voorzien van felgekleurde capuchons.

‘Die capuchons alleen leveren je al een achtenhalf op,’ zei de docent, terwijl de beoordeling pas later die week zou plaatsvinden.

Ook Therese had het gezocht in contrasten: ‘To jeans or not to jeans.’ Eigenlijk verschilde haar idee niet zo veel van dat van Julienne. Door stijlen te laten botsen – strakke, gebleekte zwarte jeans onder bruinzijden blouses met parelmoeren kettingen, avondjurken van crêpe Georgette met een bovenstuk van spijkerstof – had ze een eigen toon gevonden, dacht ze. Totdat Julienne Manten vanuit de zaal riep: ‘Perfect voor de Wehkamp-catalogus! Iemand moet het doen! Bravo, Trees!’

Therese stond als versteend op het podium terwijl haar vanuit de aula een besmuikt gelach tegemoetkwam. In plaats van haar stoel tussen de medestudenten weer op te zoeken, bleef ze waar ze was, in het volle licht van de toneellampen, verlamd door de vrolijkheid van de zaal. Pas toen de docent haar met enig ongeduld verzocht plaats te maken voor de volgende kandidaat, schrok ze wakker. Meteen kwamen de tranen en het enige wat ze kon denken was: mama, mama. Ze had haar ontwerp ‘Moeder en dochter’ willen noemen – pas anderhalve week voor de presentatie had ze dat veranderd, nadat Wilco de jeans-woordspeling had voorgesteld. ‘Creatiever, en niet zo tuttig.’

Haar moeder had haar verlies sportief opgenomen. ‘Natuurlijk, kind. Als een andere titel beter is, dan vind ik het ook goed. Je moet doen wat jij het beste vindt. Ik kom je evengoed aanmoedigen.’

Het liefst was Therese direct met haar moeder mee teruggegaan naar Woerden. Naar huis. Maar ze voelde dat Wilco, die naast haar zat en zijn arm om haar heen had geslagen – zijn hand ging voorzichtig over haar bovenarm, hij streelde, hij

kneedde lichtjes, hij was lief – dat niet goed zou vinden. Te gemakkelijk, te bang, te laf. Je vlucht niet.

Ze wás bang en ze wist dat het terecht was: op school zou ze voortaan Trees heten en niemand zou voor haar opkomen, ook de docenten niet. Ze rook haar zweet en besepte dat Wilco dat ook deed, net als iedereen om haar heen. Het duurde lang voordat alle presentaties voorbij waren. Vervolgens was er een borrel.

‘Gaan we gewoon heen!’ zei Wilco.

‘Dat denk ik niet.’

Therese was voldoende hersteld om te doen alsof er niets aan de hand was en ze kon het opbrengen om lachend te zwaaien naar haar moeder die drie rijen achter hen zat, maar ze ging niet naar de borrel; ze kon het verlekkerde gefluister al horen, en ze wilde Julienne Manten niet nogmaals van dienst zijn door te gaan huilen.

Haar moeder omhelsde haar in het gangpad. ‘Het zag er gewéldig uit, lieverd,’ zei ze. ‘Prachtig gewoon!’

Therese zag dat zij ook gehuild had.

‘Iedereen vond het heel mooi, je hoorde het van alle kanten.’

‘Dank je, mam.’

‘Gaan jullie nog naar de borrel?’

‘Het is ongezellig, maar ik wil eigenlijk liever naar huis. Ben een beetje moe.’

Wilco hield zich stil. Hij had haar moeder een hand gegeven en was daarna weer achter Therese gaan staan, met zijn gezicht naar het lege podium.

Er klonk gelach, het openen van flessen, gerinkel van glazen.

‘Kom,’ zei Therese, ‘we gaan.’

Ze stak haar arm in die van haar moeder en samen liepen ze naar de uitgang. Wilco volgde.

Ze sliep die nacht dicht tegen hem aan, maar zonder te vrijen. Ze schulde bij hem. Hij was haar man, hij hield haar vast. Pas de volgende middag, nadat ze lang hadden uitgeslapen en op zijn balkonnetje koffie zaten te drinken, was ze begonnen te praten. Ze kon onmogelijk op de AFS blijven. Nog drie jaar lang door het leven als truttige Trees? *No way*. Ze was niet plan over zich heen te laten lopen, als hij dat soms dacht, want hij vond dat ze door moest gaan, of niet soms? Inderdaad: juist door weg te gaan, zei Wilco, zou ze over zich heen laten lopen – hoeveel macht gaf ze die Julienne daarmee wel niet?

Therese wist dat hij gelijk had, maar het kon haar niet schelen. Er was ook nog zoiets als zelfrespect. Maar toen zei Wilco iets wat alles omdraaide. ‘Jij bent veel mooier dan zij, dat is wat haar steekt. Jij hoeft niet elke dag een andere verschijning te zijn om opgemerkt te worden. Zij wel. Als ze niet zo niksig was, hoefde ze zich niet zo uit te sloven. Jij hebt stijl van jezelf, zij heeft spektakel nodig.’

Therese sputterde nog wat tegen, maar ze kon de lach die vanuit haar buik naar boven kwam onmogelijk onderdrukken. Wilco zag het gebeuren en kuste haar op haar voorhoofd.

‘Jij gaat het verder schoppen dan al die kunstenaars met hun klassieke punk of shockfashion of antimode of wat dan ook.’

Wilco had medelijden gehad met haar medestudenten toen hij ze voor het eerst zag. Therese had hem meegenomen naar een AFS-feestje, en hij had even gedacht dat hij een leuk bedoelde dresscode had gemist. Hij gebaarde om zich heen en keek Therese vragend aan. ‘De vereniging van jonge daklozen?’

Ze had erom gelachen maar was ook verontwaardigd geweest. Hij hoefde heus niet alles mooi te vinden, maar als hij het verschil niet zag tussen modeontwerpers en daklozen, dan

was hij precies de boer uit Noord-Scharwoude die hij niet wilde zijn.

‘Aldus de kosmopoliet uit Woerden,’ pareerde hij.

Een week daarvoor hadden ze elkaar voor het eerst ontmoet, op een borrel van hockeyclub Hurley, aan de rand van het Amsterdamse Bos. Ze stond voor hem in de rij voor de bar en hij vroeg of ze lid was van de club. Een nogal tamme opening, maar zij was allang blij dat hij haar aansprak. De twee studiegenoten die haar hadden uitgenodigd kenden iedereen en fladderden steeds alle kanten op.

Wilco had al wat gedronken, maar niet veel, hij was ontspannen en charmant, en het leek alsof ze vanzelf met z’n tweeën op het terras terechtkwamen, een beetje buiten het feestgedruis. Woerden en Noord-Scharwoude kwamen aan de orde, hockey, het weer, zijn vorderingen in de arbeids- en organisatiepsychologie, die van haar in de mode, het armzalige kameraanbod in Amsterdam en zijn vakantieplannen; Umbrië, daar hadden zijn ouders een huis. Zij wist nog niet wat ze ging doen.

Ze droeg haar zwarte kokerjurkje. Toen ze later vroeg wat hij ervan had gevonden, kon hij niets anders bedenken dan ‘leuk’.

Wilco is nu zo beheerst dat Therese weet dat hij laaiend is. ‘Ik neem aan dat je dit ding niet zelf hebt gekocht?’ vraagt hij, wijzend op het prijskaartje.

‘Nee, nee.’

‘1299 euro.’

‘Ja, ik zei ook al dat...’

‘We zouden er samen een kopen. We gáán er samen een kopen. Deze gaat terug.’